

Lại lần nữa: Nuôi dạy Hai Đứa Con bị Mất Thính lực

CHERYL LACEY kể

Trong ước mơ về hạnh phúc mãi mãi về sau của tôi chưa hề có chuyện có một đứa con bị điếc, huống chi có đến hai đứa, ít nhất là trước đây tôi chưa hề nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra như thế đó. Nhưng rồi nó đã xảy ra. Trong gia đình tôi không có ai có trục trặc về thính lực thế cho nên tôi đã bị chấn động khi phát giác ra con trai của tôi (và sau này đứa con trai thứ hai của tôi) có sức nghe chênh lệch đáng kể giữa hai tai. Tuy nhiên, chẳng có sự chấn động hay chối bỏ không tin đến mức nào có thể thay đổi sự thật đó; tôi biết rằng con đường trước mặt tôi sẽ là khó khăn, nhưng không thể hình dung ra nó sẽ khó khăn đến cỡ nào.

Emerson, cậu con trai lớn của tôi, ngay từ lúc còn rất nhỏ đã thấy sức nghe của cháu giảm sút thật nhanh. Chúng tôi biết mình phải liên hệ với một cơ quan can thiệp và phải nhanh chóng chọn lựa một giải pháp. Tôi thú thật là chọn lựa của chúng tôi dựa trên khoảng cách gần nhất, nhưng cho rằng chúng tôi vẫn có thể thay đổi về sau nếu cần!

Mặc dù lúc đầu máy trợ thính giúp nhiều cho Emerson, thính lực ở hai tai của cháu đã giảm xuống đến mức rất nặng khi cháu được hai tuổi. Chúng tôi đã phải đi đến một quyết định không dễ dàng. Chúng tôi tiến hành việc xin cấy ốc tai cho

cháu, và một năm sau cấy nốt ở tai bên kia. Trong những tháng đầu tiên, chúng tôi đã phải vất vả để giữ cho máy trợ thính và ốc tai nằm yên trong tai cháu, rồi sau này, lại phải vất vả để tháo các món này ra. Emerson rất cứng đầu và để giúp cháu được như ngày hôm nay đã phải cần đến bao nhiêu lòng kiên trì và nâng đỡ cháu. Tuy thế, 7 năm sau, khi cháu vào Lớp 2, cháu đã chẳng thua bạn cùng lứa nào về đọc, nói, hoàn thành công việc ở tất cả các lãnh vực.

Cùng thời gian thính lực của Emerson xuống đến mức lạng tai nặng, tôi có thai được năm tháng. Chúng tôi cũng biết được rằng chúng tôi có đến 25 phần trăm cơ nguy là đứa con thứ hai cũng có thính lực bất thường. Bởi thế, khi Grant ra đời, tôi đã rất sung sướng khi biết thính lực của cháu là “bình thường.” Dù thế, chuyên viên thính lực của chúng tôi vẫn theo dõi cháu thật sát qua những lần thăm định (chúng tôi cũng làm như thế ở nhà, ý thức được rằng chúng mất thính lực tăng dần nặng hơn). Phải thú thật là tôi đã chưa bao giờ tin rằng cháu sẽ giữ vững được sức nghe của cháu. Thế rồi điều đó đã xảy ra. Tôi nhớ là ít lâu sau ngày sinh nhật đầu tiên của cháu, chúng tôi thấy trong sự đáp ứng của cháu có cái gì đó đang thay đổi. “Lại nữa rồi,” tôi nghĩ thế nhưng không buồn. Tuy nhiên, tôi vẫn không muốn báo cho chồng tôi biết. Trong

nhiều tuần, tôi âm thầm suy ngẫm, đến một ngày khi chồng tôi, tôi và cháu Grant ra tiệm ăn trưa (hôm đó Emerson đang ở thăm ông bà của cháu) tôi chợt buột miệng, “Em nghĩ là thính lực của Grant đã giảm sút.” Chồng tôi đồng ý. Thì ra anh cũng đã nghĩ như tôi nhưng hai chúng tôi chẳng ai muốn báo cho người kia tin không vui này. Thế là chúng tôi phá lên cười. Cách nào đó, tôi thấy nhẹ cả người; thế là chúng tôi đã có nhau để cùng chia sẻ chuộc hành trình gian khó này. Tôi cũng cảm thấy an ủi là mình đã biết sẽ phải làm những gì. Chưa đầy một tháng sau, Grant đã được đưa đến Bệnh viện Nhi đồng BC để làm kiểm tra thính lực. Sức nghe của cháu được xác định và tôi yêu cầu họ làm ngay một khuôn ni tai cho cháu tại chỗ. Khoảng một tiếng rưỡi sau, khi về đến nhà chúng tôi đã thấy chuyên viên thính lực của chúng tôi nhả lại trong điện thoại ở nhà thế là chúng tôi lên mạng để chọn màu cho máy trợ thính của cháu Grant (màu xanh cobalt). Cái máy bé tí xíu! Đến khoảng hai giờ chiều, chúng tôi đã đặt xong cái máy và mẫu khuôn tai đã được gửi đi.

Trong trường hợp của cháu Grant, tôi đã không thấy đau khổ như lần trước mặc dù lần này, cũng là một sự mất mát. Nói thật lòng, tôi thấy như mình bị lường gạt; tôi sẽ chẳng bao giờ biết được việc nuôi dạy các trẻ không bị mất thính lực sẽ như thế nào. Tuy nhiên, lần này tôi thấy chuyện rồi sẽ ổn cả. Cháu sẽ ổn và chúng tôi cũng sẽ ổn. Grant đã tiếp tục cần thêm những sự trợ giúp đỡ nhiều và mạnh hơn và nay khi cháu vào lớp Mẫu giáo ở cùng trường mà anh của cháu theo học, chúng tôi cũng đang chuẩn bị cho cháu được cấy ốc tai.

Các cháu nay một đã lên bảy và một lên năm. Chúng nó là các đứa bé trai điển hình, hai anh em trai điển hình. Chúng nó vạt nhau và làm rơi các máy trợ thính, rồi ngưng chơi để đeo máy vào hay gài cục nam châm vào đúng chỗ. Chúng cẩu kính với nhau khi một đứa không chịu nghe hay quá ồn ào (làm tôi phải mỉm cười!). Hai đứa đã đạt đến chỗ biết được cách tốt nhất để nói chuyện với nhau. Vào

buổi sáng, Grant luôn vào phòng khách đưa cho Emerson cái ốc tai và cái máy trợ thính của chính nó để mang vào. Emerson nay đã biết rằng Grant cần phải ngồi ở ghế giữa của chiếc xe van để nghe được tốt nhất.

Mặc dầu hành trình ban đầu đầy vất vả, gia đình chúng tôi may mắn đã có được một hệ thống hỗ trợ rất tích cực gồm bạn bè và thân nhân, các chuyên viên trợ thính, các bác sĩ và các chuyên viên tai mũi họng, và dĩ nhiên là tất cả mọi người ở cơ quan can thiệp sớm giúp đỡ chúng tôi. Sau những năm đầy nước mắt và tiếng cười, tôi thấy hình như tất cả mọi người đã giúp đỡ gia đình chúng tôi lớn lên, để chúng tôi sẽ bước đến chặng đường kế tiếp của cuộc hành trình của chúng tôi.

